Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 6,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 8,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 18*

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η Κυρια Παστακρεμα, *60 ἐτῶν.*
Αγγελικουλα, *10 ἐτῶν.*
Μαγδαληνουλα, *8 ἐτῶν.*
Η Μαμμα της Αγγελικουλας.
Τοτος, *12 ἐτῶν.*
Λιχουδακης, *13 ἐτῶν.*
Μπεμπης, *6 ἐτῶν.*
Φωναι *ἀπὸ τὸν δρόμον.*

Ἡ σκηνή, ἐν Ζαχαροπλάστῃ, παριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ζαχαροπλαστείου τῆς κυρίας Παστακρέμα.— Τραπέζια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶνε παρατεταγμένα ταψιὰ καὶ πάτες μὲ γλυκίσματα, δοχεῖα μὲ μπομπόνια καὶ καραμέλες, φιάλαι μὲ σιρόπια κτλ. κτλ. —Εἰς τὸ βάθος τραπέζι ὑψηλότερον—τὸ ταμεῖον,—πρὸ τοῦ ὁποίου κάθηται ἡ κυρία Παστακρέμα. Θύρα δεξιᾷ, συγκοινωνοῦσα δῆθεν μὲ τὸ ἐργαστήριον, θύρα ἀριστερᾷ, συγκοινωνοῦσα μὲ τὸν δρόμον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κυρια Παστακρεμα, Λιχουδακης.

[Η κυρία Παστακρέμα εἶνε εὔμορφη γρηούλα, μὲ ἀνθηρὸν πρόσωπον ἄσπρον καὶ κόκκινον, μὲ φυσιογνωμίαν ἀγαθωτάτην καὶ γλυκυτάτην. Τὰ μαλλιά της, ἄσπρα, σγουρὰ καὶ ἐλαφρά, ὁμοιάζουν μὲ κρέμαν σιαντιγύ· φορεῖ σκούφιαν, ἡ ὁποία εἶνε στολισμένη μὲ κορδέλες καὶ μὲ ἄνθη, ὡς τούρτα.]

Κυρια Παστακρεμα, *ἀπὸ τὴν θέσιν της, κράζουσα:* — Λιχουδάκη!...

Λιχουδακης, *προβάλλει τὴν κεφαλήν, μὲ μπουκωμένον στόμα, ἀπὸ τὴν δεξιᾷ θύραν. Φορεῖ στολὴν λευκὴν μικροῦ ζαχαροπλάστου:*—Κυ'ία;...

Κυρια Παστακρεμα, *βλέπουσα τὸν μικρόν, καθ' ἑαυτήν:*—Χά! ἤμουν βεβαία! *(Δυνατά, ἐκλέγουσα τὰς λέξεις της, μὲ προσοχήν, διὰ νὰ μὴ τὸν προσβάλῃ:)* Μά, παιδί μου.... Λιχουδάκη μου... Δὲν φοβᾶσαι... μὴ σὲ βλάψῃ... μὴ σοῦ σταθῇ στὸ στόμαχι;...

Λιχουδακης, *ἀφελῶς, τρώγων ὁλονέν:*—Ὄχι, κυρία... Ἀπεναντίας μοῦ κάνει καλό... Καὶ κατεβαίνει μιὰ χαρά! *(Καταπίνει.)*

Κυρια Παστακρεμα:—Τὸ βλέπω.... *(Καθ' ἑαυτήν:)* Ποῦ νὰ σταθῇ τίποτα σὲ τέτοια καταβόθρα! *(Δυνατά, μὲ στεναγμόν:)* Μὰ τί τρῶς λοιπόν;

Λιχουδακης, *σκουπίζων τὸ στόμα μὲ τὸ μανίκι του:*—«Ὅσα γλυκίσματα δὲν πετυχαίνουν, εἶνε γιὰ τὸν ὑπηρέτη». Ἔτσι δὲν ἐσυμφωνήσαμε, κυρία; *(Παῦσις.)* Νά, δὲν μοῦ πέτυχαν τὰ παστίτσια μὲ τὴν κρέμα, καὶ τὰ τρώγω.

Κυρια Παστακρεμα:—Μὰ πάλι; Πῶς γίνεται αὐτό, νὰ μὴ σοῦ πετυχαίνουν πάντα τὰ παστίτσια μὲ τὴν κρέμα;

Λιχουδακης, *καθ' ἑαυτόν:* — Γιατί αὐτὰ μάρέσουν καλλίτερα.

Κυρια Παστακρεμα, *περίλυπος:*—Ἂς εἶνε! πήγαινε τώρα, καὶ προσπάθησε τοὐλάχιστο νὰ μὴ σοῦ χαλάσῃ καὶ ἡ πουδίγκα.

Λιχουδακης:—Ἀ, μὴ φοβᾶσθε, κυρία! *(Καθ' ἑαυτόν:)* Δὲ μάρέσει καθόλου ἡ πουδίγκα! *(Ἐξέρχεται.)*

ΣΚΗΝΗ Β'.

Η Κυρια Παστακρεμα, *μόνη,*

Κυρια Παστακρεμα, *σείουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν:* — Ὅσα γλυκίσματα δὲν πετυχαίνουν, εἶνε γιὰ τὸν ὑπηρέτη... Τί ἀνοησία μου νὰ πῶ τέτοιο λόγο, νὰ κάμω τέτοια συμφωνία!... Μ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ὀρφανὸ τὸ εἶχα λυπηθῇ τόσο πολύ!... Μοῦ φαίνεται ποῦ τὸ βλέπω ἀκόμη, ὅπως τὸ εἶδα πέρσυ, μιὰ μέρα, παιδὶ χλωμό, ἀδύνατο, κουρελιασμένο, νὰ κολλᾷ τὴ μύτη του ἀπέξω, στὴ βιτρίνα, καὶ νὰ χάσκῃ ὥρα ὁλόκληρη, μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω, κυττάζωντας τὰ γλυκά... *(Μιμουμένη τὸ ὕ-*

«Μοῦ φαίνεται ποῦ τὸ βλέπω ἀκόμη...»
(Σελ. 137, στ. γ.)

φος τοῦ διαλόγου :)—«Τί κάνεις ἐκεῖ, μικρέ μου ; — Κυττάζω, κυρία... Στέκομαι καὶ προσπαθῶ νὰ φαντασθῶ—ἔτσι γιὰ διασκέδασι,—τί γεῦσι μπορεῖ νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ πράγματα !..» *(Συνάπτουσα τὰς χεῖρας, μὲ οἶκτον:)* Φανταστῆτε, παιδὶ δώδεκα χρονῶν καὶ νὰ μὴν ξέρῃ ἀκόμη τί γεῦσι ἔχει ἡ ζάχαρη ! Καὶ ποῦ αὐτό ; Σὲ μία πόλι πολιτισμένη, σὰν τὴν Ζαχαρούπολι ! Φρίκη ! φρίκη ! *(Μετ' ὀλίγον, στενάζουσα:)* Τὸ ξέρω... ἔχω μεγάλη ἀδυναμία ἐγὼ γιὰ τὰ παιδιά... Τ' ἀγαπῶ πολύ, καὶ ἂς μὴν ἀπέκτησα ποτέ μου παιδιά... Ἴσως καὶ γι' αὐτό... Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤμουν ἔτσι. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποῦ ἦλθα ἐδῶ καὶ ἀνοιξα Ζαχαροπλαστεῖο, αὐτὰ τὰ μικρά μοῦ μαλάκωσαν τὴν καρδιὰ καὶ μοῦ τὴν ἔκαμαν, ἀπὸ μαντολάτο, σβίγκο !... Μὰ τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε τὰ διαβολάκια ! Κ' ἐκεῖνα τὰ φιλάκια τους, τὰ νόστιμα καὶ τὰ ὑγρὰ ποῦ σοῦ σαλιώνουν τὸ μάγουλο, λὲς καὶ κανένα λουλουδάκι σοῦ ἄφισεν ἐπάνω τὴ δροσιά του !... Ὅλα τους εἶνε ὡραῖα τῶν παιδιῶν, ἀκόμη καὶ τὰ φιλάκια τους ποῦ σαλιώνουν!... Κ' ἐγὼ σιγὰ-σιγὰ ἔγινα ἡ γλυκειὰ γιαγιὰ—Παστακρέμα μὲ τόνομα—τῶν παιδιῶν τῆς Ζαχαρουπόλεως. Πῶς νὰ τοὺς ἀρνηθῶ νὰ πάρουν ἕνα γλύκισμα βερεσέ, πῶς νὰ τοὺς κόψω τὴν πίστωσι; ... *(Στενάζουσα).* Ναί, ναί, ἐφάνηκα πολὺ μαλακὴ καὶ ἀδύνατη... Ἔχασα πιὰ τὴν πελατεία τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι μὲ κατηγοροῦν ὅτι ὑπρθάλπω καὶ ἐνθαρρύνω τὴν λαιμαργίαν τῶν παιδιῶν..... *(Φυλλομετροῦσα τὸ κατάστιχόν της:)* Ἀποτέλεσμα : ἐργασία λαμπρὰ ὑπὸ ἔποψιν... καταναλώσεως· ἐργασία ἐλεεινὴ, ὑπὸ ἔποψιν εἰσπράξεων ! Δὲν πιάνω οὔτε τὰ λεπτά μου, καὶ ἀναγκάζομαι κ' ἐγὼ νὰ χρεώνουμαι ὡς τὸ λαιμό. Ἂς ἐπιθεωρήσουμε πάλι τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κυριωτέρων μας πελατῶν. *(Φυλλομετρεῖ τὸ βιβλίον καὶ σαλιόνει τὸ δάκτυλον διὰ νὰ γυρίζῃ τὰ φύλλα. Ἔξαφνα σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ γουρλόνει τὰ μάτια:)* Ὦ, ὦ ! ὁ κύριος Τοτός... εἰς μεφοράν... εἰς μεταφοράν... εἰς μεταφοράν ...Ἄθροισμα: δρ. 60,25. Σὲ δύο μῆνες μέσα! ἄ, μὰ εἶνε σκανδαλῶδες ! Νὰ παιδὶ μὲ μέλλον, ποῦ ἀπὸ 11 χρονῶν ἐμπῆκε στὸ Γυμνάσιο, ἀλλὰ ποῦ κινδυνεύει νὰ καταστρέψῃ τὴν περιουσίαν του καὶ... πὰ δόντια του, ἀπὸ κατάχρησιν γλυκισμάτων ! Μὰ τὴν ἀλήθεια, οἱ γονεῖς ἔχουν δίκηο... Ἂς πάρω μιὰν ἀπόφασι σταθερή, ἀμετάκλητη! *(Ἁρπάζει τὴν πένναι της καὶ γράφει πυρετωδῶς:)* «Τοτός : λογαριασμὸς κλεισμένος, 60,25». Πρέπει νὰ κόψω τὴν πίστωσι, νὰ κλείσω τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τῶν ἀλλωνῶν. *(Γράφουσα εἰς διάφορα χαρτιά:)* Μαγδαληνούλα... ἂς εἶνε ξανθούλα καὶ ἂς κελαδῇ σὰν πουλάκι... *(Μὲ δυνατήν, σταθερὰν πεννιάν:)* Λογαριασμὸς κλεισμένος... Ἐμπρός ! *(ὡς ἄνω:)* Ἀγγελικούλα... μὲ ὅλες τὲς εὐμορφιὲς καὶ τὲς χάρες της...λογαριασμὸς κλεισμένος !... Μπέμπης . . . *(Διστάζει, λυπημένη:)* ἔχει κάτι μποῦκλες χρυσὲς σὰν κοριτσάκι καὶ ἡ μαμμά του τοῦ βάζει κορδελίτσες... Θὰ μὲ κατηγοροῦσαν πάλι ὅτι καταχρῶμαι τὴν νεότητά του, ἐνῷ ἐκεῖνος μᾶλλον καταχρᾶται τὰ γηρατειά μου ! *(Γράφει:)* Ὄχι ! Ἐτελείωσε: Λογαριασμὸς κλεισμένος ! *(Μὲ σταθερότητα:)* Ἂς ἔλθουν τώρα τὰγγελάκια, νὰ ἰδοῦν μὲ ποιὰν ἔχουν νὰ κάμουν. Θὰ τοὺς φανῶ πέτρα μονοκαιχή ! Θάρρος, κυρία Παστακρέμα!

«Καλημέρα σας, κυρία Παστακρέμα.»
(Σελ. 138.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ.

(Εἰσέρχεται ἡ Μαγδαληνούλα, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, μὲ λευκὴν ποδίτσα καὶ μὲ ἕνα σκεπασμένο πανεράκι'στὸ χέρι.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *γελαστῆ, πρὸς τὴν κυρίαν Παστακρέμα :* —Καλημέρα σας, κυρία Παστακρέμα !

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *προσπαθοῦσα νὰ φανῇ σοβαρά:* —Καλημέρα, δεσποινίς... *(Καθ' ἑαυτήν :)* Τὸ χαμόγελο γεμίζει τὸ προσωπάκι της λαχκάκια... τί χαριτωμένη !... *(Δυνατά, μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη σοβαρότητα :)* Τί ἀγαπᾶτε, δεσποινίς ; *(Καθ' ἑαυτήν :)* Ἄ, τί κακόγρηα ποῦ εἶμαι, νὰ τῆς μιλῶ ἔτσι !...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *ἀκόμη γελαστή :* — Σᾶς φέρνω κάτι τί, ἀπέναντι τοῦ χρέους μου...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *καθ' ἑαυτήν :* —Τὸ πουλάκι μου ! τὸ καϊμένο μου !... *(Δυνατά :)* Ἤτο κιαιρός, δεσποινίς. *(Ἡ Μαγδαληνούλα, ψηλώνουσα, τῆς δίδει μίαν καινούργιαν δεκάραν. Ἡ κυρία Παστακρέμα ἐκπληττομένη :)* Τί ; μιὰ δεκάρα μόνο ; Τόσο λίγα ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *ἀφελῶς* — Μὰ εἶνε δεκάρα χρυσῆ... Τὸ πρωί μοῦ τὴν ἔδωσε ὁ μπαμπᾶς μου . . . Καὶ δὲν ἔχω ἄλλη.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *καθ' ἑαυτήν :*— Τί ἀθῶος !. . . καὶ τί προθυμία !... *(Ἀναλαμβάνουσα τὸ σοβαρόν της, ἀλλὰ κάπως μαλακώτερον :)* Θὰ πιστώσω τὸν λογαριασμόν σας μὲ αὐτὴν τὴν δεκάραν, δεσποινὶς Μαγδαληνή. Ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ πᾶν. Ἄμα ἀρχίσῃ κανείς, σιγὰ-σιγὰ ξεπληρώνει. *(Γράφουσα εἰς τὸ κατάστιχόν της σοβαρώτατα :)* Ἀπριλίου πέντε, ἀπέναντι δραχμὰς 0, λεπτὰ 10.

[Ἡ Μαγδαληνούλα τριγυρίζει εἰς τὸ μαγαζὶ καὶ σιγὰ-σιγὰ πλησιάζει τὰ γλυκίσματα. Μὲ τὰ χέρια ὀπίσω, τὰ κυττάζει ἀπὸ πολὺ κοντά . . . Ἡ κυρία Παστακρέμα προσποιεῖται ὅτι, ἀπησχολημένη μὲ τὰ κατάστιχά της, δὲν τὴν βλέπει. Τὸ κοριτσάκι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, τῆς ρίπτει κρύφια βλέμματα. Παίζεται οὕτω μία μικρὰ παντομίμα.]

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ἐγείρουσα τὴν κεφαλήν :*—Τί κάμνετε 'κεῖ ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *δείχνουσα κάτι γλυκίσματα :*—Κυττάζω αὐτὲς τὶς βαρκοῦλες μὲ τὶς φράουλες. Εἶνε, ἀλήθεια, καλὲς οἱ βαρκοῦλες μὲ τὶς φράουλες ;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ :—Δὲν τὶς θυμᾶσαι πιά ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ :—Μά... ἀπὸ πέρσυ... τὶς ξέχασα.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *(καθ' ἑαυτήν :)* —Ἀλήθεια, εἶνε πρωτόλουδες οἱ φράουλες... Μὰ θὰ γίνω ἐγὼ τώρα ἔτσι φυλάργυρη ;... *(Δυνατά:)* Ἔ, ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς, ὅτι δὲν θὰ πάρῃς παρὰ μόνο μιὰ βαρκούλα... μόνο μιά...

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Αὐτά, φίλε μου Γοσποδίν, δὲν εἶνε σοβαρά, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης Νικολέφ, τύπτων ἐλαφρὰ διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὦμον τοῦ συναδέλφου του. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἄμεσος ὕβρις, δὲν βλέπω εἰς ὅλ' αὐτὰ ἀφορμὴν ρήξεως. Ὦ, ἂν μᾶς ἐγίνετο ὕβρις, δὲν θάφενα κανένα ἄλλον νὰποκριθῇ...περὶ τούτου, φίλτατέ μου, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος.

— Καὶ θὰ μᾶς εὕρισκες ὅλους παρὰ τὸ πλευρόν σου, Γιάννη ! ἐβεβαίωσαν οἱ ἄλλοι φοιτηταὶ τοῦ ὁμίλου.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ ἀδιάλλακτος Γοσποδίν. Ἐκπλήττομαι ὅμως πῶς ὁ Γιάννης δὲν ἔχει 'στὸ μάτι ἰδιαιτέρως αὐτὸν τὸν Κάρλ..'

— Τί ἐννοεῖς ;

—Ἐννοῶ ὅτι ἂν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἔχωμεν μὲ τοὺς Γερμανοὺς μόνον φοιτητικὰς ἀντιζηλίας, ὁ Νικολὲφ ἔχει καὶ ἄλλους λογαριασμοὺς μὲ τὸν Κάρλ Γιοχάουζεν !

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε καλῶς τί ὑπηνίσσετο ὁ Γοσποδίν. Ἡ πολιτικὴ ἀντιζηλία τῶν Γιοχάουζεν καὶ τῶν Νικολὲφ ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς φοιτητάς. Ἤξευραν ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν ἦσαν καὶ ἀρχηγοὶ ἀντιθέτων κομμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ καλαίσουν κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς, καὶ ὅτι ὁ καθηγητής, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ρωσσικῶν ἀρχῶν, ἤλπιζε νὰ νικήσῃ εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν τὸν τραπεζίτην. Ἐν τούτοις ὁ Γοσποδὶν ἔκαμνεν ἄσχημα προσπαθῶν νὰ ἐπεκτείνῃ μέχρι τῶν υἱῶν τὴν ἀντιζηλίαν τῶν πατέρων. Δυστυχῶς, ὅταν τὸν ἐκυρίευεν ὁ θυμός, δὲν εἶχεν οὔτε μέτρον οὔτε ὅριον.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἀποκριθῇ. Τὸ πρόσωπόν του μόνον εἶχεν ὠχριάσῃ ἐλαφρῶς. Μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα φλογερὸν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς αὐλῆς, ὅπου ἵστατο ὁ ὅμιλος τοῦ Κὰρλ Γιοχάουζεν, εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ ὑποτρέμουσαν :

—Ἂς μὴν ὁμιλοῦμε 'γι' αὐτά, Γοσποδίν. Ποτὲ δὲν ἀνέμιξα τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γιοχάουζεν εἰς τὰς συζητήσεις μας, καὶ εἴθε ὁ Κάρλ νὰ εἶνε τόσον εὐλαβὴς ἀπέναντι τοῦ πατρός μου, ὅσον εἶμαι ἐγὼ ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ του... Ἂν τοῦ ἔλειπεν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιφύλαξις...

— Ὁ Γιάννης ἔχει δίκηο, εἶπε εἷς τῶν φοιτητῶν, καὶ ὁ Γοσποδὶν ἄδικον. Ἂς μὴ μᾶς μέλῃ γιὰ ὅ,τι γίνεται 'στὴ Ρίγα· ἂς κυττάζουμε μόνον τί γίνεται 'στὸ Δόρπατ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης Νικολέφ, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν συνομιλίαν εἰς τὸ πρῶτον της θέμα. Ὁπωσδήποτε, ἂς μὴν εἴμεθα βιαιοπαθεῖς καὶ ἂς ἰδοῦμε πρῶτα ποίαν τροπὴν θὰ λάβουν τὰ πράγματα.

—Ὥστε, Γιάννη, ἠρώτησεν ὁ φοιτητής, φρονεῖς ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαμαρτυρηθοῦμε κατὰ τῆς στάσεως τοῦ Κὰρλ Γιοχάουζεν καὶ τῶν φίλων του ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ συμποσίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐννοοῦν νὰ μᾶς ἀποκλείσουν ;

— Φρονῶ ὅτι, ἐκτὸς ἂν παρουσιασθοῦν νέα γεγονότα, δὲν πρέπει νὰ δείξωμεν παρὰ τελείαν ἀδιαφορίαν.

— Ἀδιαφορίαν ! ἐπανέλαβεν ὁ Γοσποδὶν κινῶν τὴν κεφαλὴν κατὰ τρόπον ἠκιστα ἐπιδοκιμαστικόν. Μὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ τὸ δεχθοῦν αὐτὸ οἱ συνάδελφοί μας ; Εἶνε ἔξαλλοι, Γιάννη. καὶ σὲ εἰδοποιῶ...

— Ἐσὺ τοὺς ἐρέθισες...

— Καθόλου ! ἐρεθίσθηκαν μόνοι τους! Καὶ τώρα ἀρκεῖ ἕνα βλέμμα, μία λέξις, γιὰ νὰ πάρῃ φωτιὰ ἡ πυρῖτις !

— Ἠσύχασε, φίλε μου, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Ἰωάννης Νικολέφ· ἡ πυρῖτις δὲν θὰ κάμῃ ἔκρηξιν, διότι θὰ φροντίσουμε νὰ τὴν βρέξουμε μὲ σαμπάνια !

Ἡ φρόνησις ἡ ἰδία ἐνέπνεε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν εἰς τὸν φρονιμώτερον τῶν νέων ἐκείνων. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐξημμένοι... Θὰ ἠκολούθουν τὰς συνετὰς συμβουλὰς τοῦ Ἰωάννου Νικολέφ ;... Πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ;... Τὸ συμπόσιον δὲν θὰ ἐγίνετο αἰτία ταραχῶν ; Ἐὰν ἡ προκλησις δὲν θὰ προήρχετο ἐκ μέρους τῶν Σλαύων, δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ προέλθῃ ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν ;...

Διόλου ἄπορον λοιπὸν ἂν ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κατελήφθη ὑπὸ ζωηροτάτων ἀνησυχιῶν. Ἀπό τινος χρόνου, δὲν τὸ ἠγνόει, ἡ πολιτική, ἢ τοὐλάχιστον ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τοῦ σλαυϊκοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου, εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ μέχρι τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας. Ἡ πλειοψηφία ἐνοοῦσε νὰ ἐμμείνῃ τὸ Πανεπιστήμιον πιστὸν εἰς τὰς παραδόσεις, εἰς τὰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του. Ἡ Κυβέρνησις ἤξευρεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀκοίμητος ἑστία ἀντιδράσεως ἐναντίον πάσης ἀποπείρας ἐκρωσσισμοῦ τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν. Ἠδύνατό τις νὰ προίδῃ ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι τῶν ταραχῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγεννῶντο ἐκ τοιαύτης αἰτίας ; Ἔπρεπε νὰ προσέχουν. Ὅσον παλαιόν, ὅσον σεβαστὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ, ἐν οὐκάζιον τοῦ Τσάρου ἠμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ τὸ κλείσῃ, ἐν ᾗ περιπτώσει καθίστατο κέντρον ἀντιδράσεως ἐναντίον τοῦ πανσλαυϊστικοῦ κινήματος. Ὁ Πρύτανις ὅθεν ἐπέβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἑκάστοτε διαθέσεις τῶν φοιτητῶν· οἱ καθηγηταὶ τὰς ἐφοβοῦντο ἐπίσης. Πολιτικαὶ διαμάχαι ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἡ νεολαία παραφέρεται εὔκολα, καὶ δύσκολα χαλιναγωγεῖται...

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τῳόντι, κάποιος ἐξήσκει μεγαλειτέραν ἐπιρροὴν ἀπὸ τὸν Πρύτανιν. Ἦτο ὁ Ἰωάννης Νικολέφ. Ἐνῷ ὁ Πρύτανις δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τὸν Κὰρλ Γιοχάουζεν καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ μὴ ἀποκλείσουν ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοὺς ρώσσους φοιτητάς, ὁ Ἰωάννης Νικολὲφ ὅμως κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Γοσποδὶν καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοφύλους νὰ μὴ διαταράξουν τὸ συμπόσιον. Δὲν θὰ εἰσήρχοντο κἂν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Γερμανῶν. Δὲν θ' ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ γερμανικὰ ᾄσματα δι' ᾀσμάτων ρωσσικῶν,—ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε νὰ μὴ προκληθοῦν καὶ νὰ μὴν ὑβρισθοῦν. Διότι ποῖος ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῶν νεαρῶν ἐκείνων κεφαλῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐξεθέρμαναν οἱ ἀτμοὶ τοῦ οἴνου ;... Ὁ Ἰωάννης Νικολὲφ καὶ οἱ συνάδελφοί του θὰ συνηθροίζοντο ἔξω, θὰ ἐώρταζαν τὴν ἐπέτειον ἐκείνην ὅπως ἤθελαν, καὶ θὰ ἔμεναν ἥσυχοι, ἐφόσον κανεὶς δὲν θὰ ἤθελε τολμήσῃ νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν των.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει. Καθ' ὁμίλους οἱ φοιτηταὶ κατεῖχον τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Μάθημα δὲν θὰ ἔκαμναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ περιφέρωνται, νὰ συζητοῦν, νὰ ὑποβλέπωνται καὶ... νὰποφεύγωνται ἐπίσης. Ὑπῆρχε πάντοτε φόβος, μήπως, καὶ πρὸ τῆς ὥρας τοῦ συμποσίου, συνέβαινε κάτι ἀπρόοπτον, καμμία πρόκλησις, καμμία σύρραξις. Ἴσως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἐξάψεως τῶν πνευμάτων ἑκατέρωθεν, συμφερώτερον θὰ ἦτο νὰπαγορευθῇ τὸ συμπόσιον. Ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις δὲν θὰ ἐξήπτεν ἀκόμη περισσότερον τὰ σωματεῖα, καὶ δὲν θὰ ἐχρησίμευεν ὡς πρόφασις τῶν ταραχῶν, τὰς ὁποίας ἀκριβῶς ἤθελαν νὰ προλάβουν ;... Τὸ Πανεπιστήμιον δὲν εἶνε ὅπως τὸ Σχολεῖον, ὅπου τελειώνουν ὅλα μ' ἐλαφρὰς τιμωρίας· ἐδῶ ἔπρεπε νὰ φθάσουν μέχρις ἀποβολῆς, νὰ διώξουν τοὺς πρωταιτίους, καὶ τὸ μέτρον θὰ ἦτο σκληρόν...

Μέχρι τῆς ὥρας τοῦ συμποσίου, —εἶχεν ὁρισθῇ ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν, —ὁ Κὰρλ Γιοχάουζεν, ὁ Σίγφριδ καὶ οἱ φίλοι των δὲν ἀπεμακρύνθησαν διόλου ἀπὸ τὴν αὐλήν. Οἱ περισσότεροι φοιτηταὶ προσήρχοντο νἀνταλλάξουν ὀλίγας λέξεις μεταξύ των, ὡς ἑταῖροι ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀρχηγοῦ. Εἶχε διαδοθῇ ὅτι τὸ συμπόσιον θὰπηγορεύετο, φήμη ψευδὴς ἄλλως τε, διότι, ὡς ἐλέχθη, τοιαύτη ἀπαγόρευσις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὰ πλέον δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τοῦτο ἤρκεσε διὰ νἀναστατωθοῦν οἱ ζωηροὶ ἐκεῖνοι ἔφηβοι.

Ὁ Ἰωάννης Νικολὲφ καὶ οἱ ὀπαδοί του δὲν ἤθελαν νἀναμιχθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους οὔτε νὰ δείξουν ἀνησυχίαν διὰ τὰ θρυλούμενα. Περιεφέροντο χωριστά, κατὰ τὴν συνήθειάν των, διαταυρούμενοι μόνον ἐνίοτε μὲ τοὺς συμφοιτητάς των.

Ἐκυττάζοντο τότε, καὶ τὰ βλέμματά των ἐξέφραζαν τὰς προκλήσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας τὰ στόματα δὲν ἐτολμοῦσαν ἀκόμη νὰ προφέρουν.

Ὁ Ἰωάννης ἔμενεν ἀπαθής, προσποιούμενος ἄκραν ἀδιαφορίαν. Ἀλλὰ μετὰ πόσου κόπου συνεκράτει τὸν Γοσποδίν! Οὗτος δὲν ἀπέστρεφε τὴν κεφαλήν, οὔτε εἰς ἔνδειξιν περιφρονήσεως, καὶ δὲν ἐχαμήλωνε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ βλέμμα του διεσταυροῦτο ὡς λεπὶς ξίφους μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Κὰρλ. Καὶ μόνη ἡ στάσις αὐτὴ θὰ ἤρκει νὰ ἐπιφέρῃ τὴν σύγκρουσιν, ἡ ὁποία δὲν θὰ περιωρίζετο βεβαίως μόνον μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀντιπάλων...

Τέλος, ὁ κώδων τοῦ γεύματος ἤχησεν. Ὁ Κὰρλ Γιοχάουζεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους συντρόφους του,—ἦσαν πολλαὶ ἑκατοντάδες—διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην ἀμφιθεατρικὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία τοῖς εἶχε παραχωρηθῇ.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἔμεναν εἰς τὴν αὐλὴν παρὰ ὁ Ἰωάννης Νικολέφ, ὁ Γοσποδὶν καὶ οἱ λοιποί, περὶ τοὺς πεντήκοντα, σλαῦοι φοιτηταί, περιμένοντες τὴν στιγμὴν ν' ἀπέλθουν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς οἰκίας των ἢ εἰς τὰ οἰκοτροφεῖα.

Ἐπειδὴ τίποτε δὲν τοὺς ἐκράτει πλέον ἐκεῖ, ἴσως τὸ φρονιμώτερον θὰ

ἦτο ν' ἀναχωρήσουν ἀμέσως. Αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Ἰωάννου Νικολέφ, τὴν ὁποίαν ὅμως εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ συμμερισθοῦν καὶ οἱ φίλοι του. Ὁ Γοσποδὶν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐφαίνοντο ὡς καθηλωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ μάλιστα ἑλκυόμενοι πρὸς τὸ ἀμφιθέατρον ὡς ὑπὸ μαγνήτου. Παρῆλθον εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Οἱ φοιτηταὶ περιεπάτουν σιωπηλοί. Ἐπλησίαζαν τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης, τὰ βλέποντα πρὸς τὴν αὐλήν. Τί ἤθελαν λοιπόν;... Ν' ἀκούσουν τὰς ζωηρὰς συνομιλίας, αἱ ὁποῖαι ἀντήχουν ἔσωθεν, καὶ ν' ἀπαντήσουν ἐὰν τυχὸν ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτά των καμμία φράσις προσβλητική;

Πραγματικῶς, οἱ ἑορτασταὶ δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ περιμένουν τὰ «ἐπιδόρπια», διὰ ν' ἀρχίσουν τὰ ἄσματα καὶ τὰς προπόσεις. Αἱ κεφαλαὶ των ἐθερμάνθησαν εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα ποτήρια. Ἀπὸ τὰ παράθυρα εἶχαν ἰδῆ τὸν Ἰωάννην Νικολέφ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ ἔξω, ἀρκετὰ πλησίον ὥστε ν' ἀκούουν. Κ' ἐκ τούτου ἦλθαν εἰς τὰ «προσωπικά».

Ὁ Ἰωάννης κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν.

— Πᾶμε! εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Γοσποδίν.

— Ὄχι! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄλλοι.

— Δὲν θέλετε οὔτε νὰ μ' ἀκούσετε οὔτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;...

— Θέλομεν ν' ἀκούσωμεν τί θὰ τολμήσουν νὰ 'ποῦν οἱ μεθυσμένοι αὐτοὶ Γερμανοὶ καί, ἐὰν δὲν μᾶς ἀρέσῃ, ἐσύ, Γιάννη, θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς.

— Ἔλα, Γοσποδίν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, τὸ θέλω.

— Περίμενε, ἀπεκρίθη ὁ Γοσποδίν, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ τὸ θέλῃς πλέον!..

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὁ θόρυβος ηὔξανεν ὁλονέν. Φωναὶ ζωηρῶν ὁμιλιῶν, κρότοι ποτηρίων συγκρουομένων, ζητωκραυγαὶ καὶ «χόχ! χόχ!» διάτορα. Ἔπειτα ἀντήχησεν ἐν χορῷ ψαλλόμενον τὸ λατινικὸν φοιτητικὸν ᾆσμα, τὸ περίφημον, ἐν χρήσει εἰς ὅλα τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια:

Gaudeamus igitur
Juvenes dum sumus!
Post jucundam juventutem
Post molestam senectutem
Nos habebit humus!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Θ. ΚΛΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ὁ Θάνατος τοῦ λύκου.

Ὁ Σάσας καὶ ὁ Σαμσόνκας ἔμειναν πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον. Ἐνόμιζαν πλέον ὅτι τοὺς εἶχαν λησμονήσῃ· ὁ Σαμσόνκας ἐκλαυθμήριζε.

— Τώρα ὁ Βάσκας εἶνε στὸ σπίτι. Ἐγλύτωσε αὐτός, καὶ 'μᾶς... μᾶς ἐξέχασε!

Ὁ Σάσας ἐσιωπᾶσε. Πρὸς στιγμὴν ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦτο δύσκολον νὰ μιμηθῇ τὸν Βάσκαν, νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς πηδῶν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον· ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις οὔτε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ὁ λύκος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ τριγυρίζῃ κάτω, νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸ δένδρον. Αἱ ὧραι ἐπερνοῦσαν. Ὁ Σάσας ἐσυλλογίζετο τώρα τὸ σπίτι του, τὴν μητέρα του... Καὶ ἡ μητέρα του βέβαια τὸν ἐσυλλογίζετο... ἤξευρεν ὅμως ποῦ εὑρίσκεται; Δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ τῆς στείλῃ οὔτε ἕνα γράμμα, διότι εἰς τὸ χωριουδάκι ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε ταχυδρομεῖον.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ταχυδρομεῖα, ἔλεγεν ὁ Πάρφιν. Ὅλοι οἱ δικοί μας βρίσκονται ἐδῶ· σὲ ποιὸν θὰ ἐγράφαμε;

Ὁ Σαμσόνκας ἔκλαιε τώρα μὲ πύρινα δάκρυα κ' ἐσκούπιζε τὰ μάτια του μὲ τὸ μανίκι του. Ὁ Σάσας μὲ πολὺν κόπον συνεκρατεῖτο, ἐπειδὴ ἐννοοῦσεν ὅτι τὰ κλάμματα δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε. Ἡ ράχη του τὸν ἐπονοῦσε, τὰ πόδια του ἦσαν μουδιασμένα. Ἤθελε νἀλλάξῃ θέσιν, ἀλλὰ ἐφοβεῖτο μήπως πέσῃ.

Αἱ ὧραι ἐπερνοῦσαν.

— Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Βάσκας;

— Μπορεῖ νὰ τὸν ἔφαγε κανένας ἄλλος λύκος.

— Θὰ ἐφώναζε, θὰ τὸν ἀκούαμε.

— Μὰ μπορεῖ νὰ ἦταν μακρυά...

. . . . . .

Πρῶτος ὁ Κολοβὸς ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἀναμενομένη βοήθεια ἔφθασεν. Ἔξαφνα ἔβγαλε μίαν φωνήν, ἕνα γαύγισμα χαρᾶς. Ὁ Σάσας ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ δένδρον, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἔκπληξίς του. Καὶ ὁ λύκος ἐπίσης ἀνησύχησε, ἐμύρισε τὸν ἀέρα κ' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ὁ Κολοβὸς ἐξηκολούθει νὰ γαυγίζῃ.

— Σαμσόνκα.

— Τί εἶνε;

— Ἀκοῦς;

— Ὄχι, τί νἀκούσω;

— Τὸ σκυλὶ γαυγίζει.

— Ἀπὸ τὴν κουταμάρα του. Δὲν εἶνε τίποτα.

— Μὰ καὶ ὁ λύκος κάτι αἰσθάνεται.

— Ὁ λύκος ὅλα τὰ φοβᾶται. Ἀκούει τὸ σκυλὶ ποῦ γαυγίζει καὶ τρομάζει.

Ὁ Κολοβὸς ὅμως ἐγαύγιζε τώρα μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ὡς νὰ ἔλεγε: «Ἐδῶ εἴμαστε! Τρέξτε γρήγορα! βοήθεια!» Ὁ δὲ λύκος ἔκαμνε σὰν τρελλός. Ὡρμοῦσε κατὰ τοῦ δένδρου μὲ σηκωμένες τρίχες, ἄνοιγε τὸ στόμα του, ἔδειχνε τὰ δόντια του. Πολλὲς φορὲς ἔκαμε νὰ φύγῃ πρὸς τοὺς θάμνους, ἀλλὰ πάντοτε ἐγύριζεν ὀπίσω. Τὸν ἐτραβοῦσε ἆρά γε τὸ δένδρον μὲ τὴν λείαν του, ἢ μήπως ὁ φόβος τὸν ἐμπόδιζε νὰ φύγῃ;

— Σαμσόνκα, ἀκοῦς;

— Ναί, ἀλήθεια!... ἀπεκρίθη τώρα ὁ μικρός, περιχαρής.

Μακρόθεν ἠκούοντο τριγμοὶ ξηρῶν κλάδων θραυομένων. Ἀντήχησε καὶ μία φωνὴ ἡ ὁποία ἀμέσως ἔσβυσεν... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἔγινε δυνατώτερος, ἠκούσθησαν καὶ ἄλλαι φωναὶ καθαρώτερα. Τώρα ὁ θόρυβος ἤρχετο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὡς ἐὰν κύκλος ζωντανὸς εἶχε περιζώσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους. Ὁ Σαμσόνκας ὠρθώθη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν του καὶ ἐφώναξε δυνατά: «Βοήθεια!». Ἐφώναξεν ἐπίσης καὶ ὁ Σάσας. Ὁ δὲ Κολοβὸς δὲν ἔπαυε νὰ γαυγίζῃ.

— Κύττα, κύττα τὸ λύκο!...

Ὁ κουμπαρούλης ἐπαράδερνε σαστισμένος, ἔξαλλος. Ἐπὶ τέλους ἐζάρωσεν ἐκεῖ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ οὐρλιασεν... Ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ἦτο ἡ ζωή του, ὁ κακόμοιρος δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ.

— Ἔ! ἔ! ἐδῶ εἴμαστε! ἐφώναξεν ὁ Σαμσόνκας.

Τὸ δάσος ἀντηχοῦσε τώρα ὁλόκληρον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα εἶχαν φωνήν. Ὁ Κολοβὸς ἐγαύγιζεν, ὁ Σαμσόνκας ἐσφύριζεν, ὁ Σάσας ἐφώναζε, οἱ χωρικοὶ ἔκαμναν μεγάλον θόρυβον, στενεύοντες ὁλονὲν τὸν κύκλον των. Μετ' ὀλίγον ἔπεσαν καὶ τουφέκια... Ὁ λύκος ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ ἐλεύθερον διάστημα, τὸ ὁποῖον ὁλονὲν ὠλιγόστευε. Ἦτο τρομερὸς τώρα. Αἱ τρίχες του ὄρθιες, τὸ στόμα του ἀγρίως ὁλάνοικτον, τὰ μάτια του αἱματωμένα. Τὰ παιδιὰ ποῦ τὸν ἔβλεπαν ἐτρόμαξαν τόσον, ὥστε ἐσώπασαν.

Ἄνθρωποι ὡς σκιαὶ διεκρίνοντο τώρα ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, παντοῦ. Ὁ Βάσκας λοιπὸν εἶχε ξεσηκώσῃ ὅλο τὸ χωριό; Σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ χαλᾷ τὸν κύκλον του, τὸ πλῆθος τῶν χωρικῶν ἐπλησίαζε, καὶ τώρα ὁ Σάσας ἐνόησε διατί ὁ λύκος δὲν ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ.

Πῶς νὰ περάσῃ τὸ ζωντανὸν ἐκεῖνο τεῖχος;

— Σάσα! ἐφώναξεν ὁ Βάσκας.

— Ἐδῶ εἶμαι!

— Σάσα, ἔχω κ' ἐγὼ τουφέκι. Θὰ σκοτώσω τὸ λύκο!

Μπάμ!... Ὁ λύκος ἔφριξε κ' ἐχώθη μέσα εἰς τοὺς θάμνους.

— Σταθῆτε, παιδιά, ἀφῆστέ με νὰ περάσω!...

Ὁ μεγαλείτερος υἱὸς τοῦ Πάρφιν Σίλιτς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λύκον, ὁ ὁποῖος ἐχώθη βαθύτερα. Κρύψου, κρύψου ὅσο θέλῃς! ἔλεγε γελῶν ὁ χωρικός· τὸ τομάρι σου πάντα δικό μας θὰ εἶνε!

[«Ὁ Σάσας ἔγραφε τὰ γράμματα εἰς τὴν ἄμμον...». (Σελ. 142, στ. β').

Ἐπλησίασεν ἀκόμη ὀλίγον κ' ἐπυροβόλησε. Ὁ λύκος ἔπεσεν, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ζωντανὸς κ' ἔκουνοῦσε τὰ πόδια του. Ὁ Βάσκας ἔτρεξε, ἀκκούμπησε τὸ τουφέκι του εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ λύκου καὶ τὸν ἐκραυνοβόλησε.

— Καὶ τώρα, πουλάκια μου, κατεβῆτε! εἶπεν ὁ Πάρφιν πρὸς τὰ παιδία γελῶν· κατεβῆτε λοιπόν! δὲν εἶσθε δὰ κοράκια!

Ὁ Σαμσόνκας ὑπήκουσεν ἀμέσως. Ὁ Σάσας ἔκραξε τὸν Βάσκαν.

— Πάρε πρῶτα τὸν Κολοβό!

Καὶ τὸν ἔσπρωξε. Ὁ δυστυχὴς σκύλος ἐκατρακύλησε, ἐσκάλωσε πρὸς στιγμὴν εἰς ἕνα κλάδον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεσε [illegible] χέρια τοῦ Βάσκα.

Ἐφαίνετο [illegible] ἐντροπιασμένος...

— Τίποτα δὲν ἀξίζει αὐτὸ τὸ σκυλί! ἔλεγαν οἱ χωρικοί. Τὰ δικά μας σκυλιὰ θὰ ἐρρίχνοντο τοῦ λύκου, καὶ ζωντανὸς ὅταν ἦταν, καὶ τώρα ποῦ εἶνε ψόφιος. Σκυλὶ τῆς χώρας βλέπεις...

— Ναί, σκυλὶ «κυρίου»...

Ὁ υἱὸς τοῦ Πάρφιν ἐσήκωσε τὸν λύκον, τὸν ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ τὸν ἐκουβάλησε εἰς τὸ χωρίον.

Ὅλοι ἐξεκίνησαν, μόνον ὁ Σάσας ἔμενεν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

— Τί ἔχεις;

— Πῶς νὰ περπατήσω, χωρὶς παπούτσια;

— Τί ἔγιναν;

— Τᾶφαγε ὁ λύκος.

Τὰ παιδιὰ διηγήθησαν εἰς τὸν Πάρφιν ὅλην τὴν ἱστορίαν.

— Ἔ, Ἀλέξανδρε Ἀλεξάνδροβιτς, τώρα πιὰ εἶσαι σωστὸς χωριάτης! Ἄμα πᾶμε στὸ σπίτι θὰ σοῦ δώσω ἕνα ζευγάρι *λάπτια* [1]), μαλακὰ καὶ ὡραῖα. Ἂν θελήσῃς ὅμως νὰ δουλέψῃς γι' αὐτά, μπορῶ νὰ σοῦ εὕρω καὶ πέτσινα.

— Σοῦ δίνω λεπτὰ καὶ μοῦ ἀγοράζεις.

— Μὰ πάλε τὰ ἴδια; Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορὲς πῶς ἐδῶ δὲν περνοῦν τὰ λεπτά σου;

— Πῶς θὰ κάμω λοιπόν;

— Σοῦ εἶπα, θὰ δουλέψῃς. Νά, ἀντὶ νὰ τριγυρίζῃς ἄργός, μάθε γράμματα τὰ παιδιά μας. Στὸ χωριὸ δὲν ἔχουμε σχολεῖο. Δούλεψε γιὰ μᾶς, νὰ δουλέψουμε γιὰ σένα. Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον!

Ὁ Σάσας ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Γιατὶ ὄχι; εἶπε. Θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως. Τὰ παιδιὰ ὅμως πρέπει νὰ μὲ ἀκοῦνε.

— Κ' αὐτὸ ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται. Τίποτε δὲν κατορθώνει κανεὶς χωρὶς κόπο!

— Σωστά! ἀπεκρίθη ὁ Σάσας, ἀποφασισμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὁ Θεῖος στέλλει γράμμα.

Ἔγδαραν τὸν λύκον.

— Ὅταν θὰ πωλήσουμε τὸ τομάρι, τὰ λεπτὰ θὰ τὰ πάρῃς ἐσύ, ἔλεγαν εἰς τὸν Βάσκαν.

Θὰ ὑπέθετε κανεὶς ὅτι τὸ παιδίον ἦτο ὑπερήφανον διὰ τὸν ἄθλόν του· ἀλλ'

1) *Λάπτια*, ψάθινα ὑποδήματα τῶν ρώσων χωρικῶν, πλεγμένα μὲ λωρίδας ἀπὸ φλοιὸν σημύδας.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

15'.

Μόλις ἐτελείωσε ἡ φασαρία τῆς ὑποδοχῆς καὶ τῶν συστάσεων, ἡ Λιλίκα, ποῦ ἤξερε τὰ καθήκοντά της, εἶπε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρὸ ἀλλὰ νὰ μποῦν ἀμέσως στὸ χορό.

Ἡ μεγαλήτερη μαμμὰ ἐκάθησε στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μιὰ πόλκα, —τὸ μόνο δὰ κομμάτι ποῦ ἤξευρε Καὶ οἱ ἄλλες μαμμάδες ἐπῆραν τὰ παιδάκια των καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν πόλκα — τὸ μόνο δὰ χορὸ ποῦ ἤξευραν, καὶ αὐτὸν ὄχι στὴν ἐντέλεια...

Σὲ λίγο βαρέθηκαν τὴν πόλκα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ χορέψουν τὸν *Μπάρμπα τὸ Βασίλη*. Ἔκαμαν λοιπὸν μιὰν ἁλυσίδα, μισὴ ἀπὸ μαμμάδες καὶ μισὴ ἀπὸ κοῦκλες, καὶ ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν, νὰ γυρίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν:

Ἐλᾶτε νὰ χορέψουμε
Τὸ Μπάρμπα τὸ Βασίλη
Ποῦ ἔφαγε ψωμὶ κι' ἐλιᾶς
Καὶ πρίστηκε ἡ κοιλιά του
Κ' ἐγίνηκε ντοσῦλι,
Γιὰ νὰ κοιμήσουμε οὔλοι!

Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐγυρίζαν, καθὼς ἔλεγαν τὸν τελευταῖο στίχο, ἔπεφταν κάτω στὸ χαλὶ ὅλες, κ' ἐγελοῦσαν, κ' ἐξεφώνιζαν, καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε! κ' ἐχορεύθηκε πολλὲς-πολλὲς φορές. Οἱ καϊμένες οἱ κουκλίτσες ἤθελαν νὰ τραγουδήσουν καὶ αὐτές, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς κόμουν ἕνα τραγοῦδι ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλες λέξεις παρὰ *αμμὰ* καὶ *μπαμπᾶ*. Γιατὶ αὐτὲς μονάχα μποροῦσαν νὰ προφέρουν.

Ὁ *Μπάρμπα-Βασίλης* εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία,

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ὄχι· ἀπεναντίας ὁ Βάσκας ἐνόμιζεν ὅτι ἡ πρᾶξίς του ἦτο κοινοτάτη.

— Μπᾶ! καθένας στὴ θέσι μου τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε! ἔλεγε μὲ πᾶσαν πεποίθησιν.

— Ἂς εἶνε! δὲν θὰ μποροῦσε καθένας νὰ φύγῃ ἔτσι, πηδῶντας ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο...

— Ναί, στὴν ἀρχὴ ἦταν λιγάκι δύσκολο· φοβοῦμουν· ἔπειτα ὅμως ποῦ ἄφισα πίσω μου τὸ λύκο, ἦταν πιὰ παιχνιδάκι!...

Ὅσον διὰ τὸν Κολοβόν, δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν πειράζουν:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κρυφθῇ στὸ δένδρο σὰν πουλί! Ἔτσι κάνουν τὰ σκυλιά; Τὰ καλὰ σκυλιὰ δὲν φοβοῦνται τοὺς λύκους!

Ὁ Κολοβὸς συνηθάνετο τὴν λεπτότητα τῆς θέσεώς του, καὶ ὁσάκις ἀπαντοῦσαν κανένα, ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν κύριόν του.

— Τί ἤθελαν λοιπόν; ἐσυλλογίζετο ὁ τετράκους φιλόσοφος. Μήπως εἶχα ἰδῇ ποτέ μου λύκο; Ἔπειτα, πῶς μποροῦσα νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ, ἀφοῦ τὸ ἀνοικτό του στόμα ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ ὅλο μου τὸ κεφάλι; Ἂν ἦταν λαγός, μάλιστα, εὐχαρίστως. Ἀλλὰ μὲ τὸ λύκο... δὲν κοπιάζετε νὰ τὰ βάλετε καὶ σεῖς; Ἀ! προτιμᾶτε νὰ τὸν σκοτώνετε ἀπὸ μακρυά, μὲ τὸ τουφέκι. Ἔτσι τὸ ξέρει καὶ ἡ γάτα μου! Δόστε μου καὶ μένα τουφέκι καὶ βλέπετε!... Ἐπιτέλους αὐτὰ δὲν τὰ ξέρω ἐγώ. Ἐγὼ εἶμαι πλασμένος γιὰ παιγνίδια καὶ γιὰ θελήματα...

Ἐπέρασεν ἀκόμη ὀλίγος καιρός. Ὁ Σάσας δὲν ἐγνωρίζετο πλέον.

Ἦτο φανερὸν ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ συμμερίζεται τὴν κοινὴν ζωὴν τοῦ χωρίου, νὰ μὴ κάμνῃ ὅ,τι ἔκαμναν καὶ οἱ ἄλλοι. Προθύμως τώρα καὶ ἀγογγύστως ἔσχιζε ξύλα, ἐκουβαλοῦσε νερόν, ἐκαθάριζε τὸν σταῦλον, ἐπότιζε τὰ ἄλογα. Οὔτε ἐκουράζετο πλέον τόσον εὔκολα, καὶ μολονότι, τὸ βράδυ, τοῦ ἐπονοῦσαν καμμίαν φορὰν τὰ μέλη, ἦτον ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν του, καὶ ἔτρωγε καὶ ἐκοιμᾶτο ὅπως ποτὲ εἰς τὸ σπίτι του.

Ὁ Πάρφιν Σίλιτς ἦτο καὶ αὐτὸς κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ξένον του.

— Φτοῦ σου νὰ μὴ βασκαθῇς, ὄρεξις ποῦ τὴν ἔχεις, τῷ ἔλεγε. Τρῶγε, τρῶγε, παιδί μου. Ὅσῳ τρώγει κανείς, τόσῳ ἐργάζεται.

Ὁ Σάσας ἐπλάγιαζεν εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ κ' ἐκοιμᾶτο μονορροῦφι ὡς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ. Εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ Μελανία τὸν ἔξυπνοῦσε τὰ χαράγματα· ὁ Πάρφιν ὅμως τὴν διέταξε νὰ τὸν ἀφίνῃ νὰ κοιμᾶται ὅσον θέλει.

Μόλις ἐξυπνοῦσεν, ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ κρεββάτι· κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά του ἵππο[illegible] ἐχρεμάτιζαν, σκύλοι ἐγαύγιζαν, φωναὶ διεσταυροῦντο, ὡς ἐὰν αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐκτυποῦσε τὴν θύραν του καὶ τῷ ἐφώναζε: «Σήκω κ' ἔλα γρήγορα ἐδῶ!»

Ἔτρεχεν εἰς τὸ ποτάμι, τοῦ ὁποίου τὸ διαυγὲς νερὸ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἐπερίμενε διὰ νὰ τοῦ δροσίσῃ τὸ σῶμα. Εὐθὺς μετὰ τὸ λουτρὸν ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐκουβαλοῦσε νερὸν κ' ἔσχιζε τὰ ξύλα τῆς ἡμέρας. Ἔπειτα ἐγύριζεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου τὸν ἐπερίμενε τσάϊ, γάλα, βούτυρο καὶ ψωμὶ ζεστό.—Καὶ αὐτὸς ὁ Κολοβός, παρὰ τὰς ἀριστοκρατικάς του ἕξεις, ἔτρωγε τώρα μ' εὐχαρίστησιν τὸ μαῦρο ἐκεῖνο ψωμί.

— Τί νὰ κάμω, ἐσυλλογίζετο, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἄλλο;...

Ὁ Σάσας, μὴ ἔχων ὑποθήματα, ἐφοροῦσε τὰ χωριάτικα λάπτια. Μετ' ὀλίγον ἀνεγνώρισεν ὅτι διὰ τὸ καλοκαῖρι, τὰ λάπτια ἦσαν πολὺ πρακτικώτερα, ἐλαφρότερα καὶ μαλακώτερα ἀπὸ τὰ πέτσινα παπούτσια. Ἀλλὰ τὸν περισσότερον καιρὸν ἄφινε καὶ τὰ λάπτια κ' ἐπεριπατοῦσε ξυπόλυτος. Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦτο τῷ ἐφάνη βαρύ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν του ἐσκληρύνθη καὶ τὸ ἐσυνήθισε. Ἴσως χάρις εἰς τὴν νέαν αὐτὴν συνήθειαν ἔπαυσε πλέον καὶ νὰ συναχώνεται.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐμάζευε γύρῳ του τὰ χωριατόπουλα καὶ τὰ ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν. Τὰς πρώτας ἡμέρας ὁ Σαμσόνκας ἐφάνη δυσμενὴς πρὸς τὰ σχέδια τοῦ Σάσα.

— Μὰ θὰ μᾶς κτυπᾷς;

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ μαθαίνουμε.

— Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;..

— Ἔτσι ἄκουσα. Χωρὶς ξύλο δὲν μαθαίνει κανεὶς γράμματα.

— Σ' ἐγέλασαν.

— Κύτταξε μὴ μὲ γελᾷς ἐσύ. Καὶ ξέρε το, πῶς ἂν μὲ κτυπήσῃς δυνατά, θὰ σὲ κτυπήσω κ' ἐγώ.

Βιβλία δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὸ χωρίον καὶ ὁ Σάσας ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ τὸ ἀλφάβητον μόνος του. Ἤδραν χαρτί—χαρτὶ τοῦ διπλώματος, ἐννοεῖται,—ἀλλὰ εὐχαριστήθησαν καὶ μὲ αὐτό. Κάποτε μάλιστα τὰ παιδιὰ ἔκαμναν τὸ μάθημά των εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Σάσας ἔγραφε τὰ γράμματα εἰς τὴν ἄμμον καὶ τὰ μικρὰ ἐσυλλάβιζαν. Ὅταν ὁ Βάσκας κατώρθωσεν ἐπιτέλους νὰ διαβάζῃ τ' ὄνομά του, ἀπὸ τὴν χαράν του ἄρχισε νὰ χορεύῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ λύπη κάμνει τοὺς ἀνθρώπου[illegible] τικοὺς τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν [illegible] [illegible] ἐχεις ψυχαὶ εἶνε ὅλαι ὅ[illegible]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΙΟΥΣ ΕΝΝΟΕΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας μ' ἐρωτᾷ δι' ἐπιστολῆς του, ποίους ἐννοεῖ ὁ κ. Πάλλης εἰς τὸ ποίημά του «Ὁ Πλάτανος» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον,—ποῖοι εἶνε αὐτοί, οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ποῦ θὰ ἤθελεν ὁ σκληρὸς ποιητής, μὲ τόσον θυμόν, νὰ τοὺς κρεμάσῃ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ πλατάνου τῆς Κηφισσιᾶς;

Ἀλλὰ μᾶς τὸ λέγει καὶ τὸ ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος καθαρώτατα: Ἐννοεῖ τὰ *κοπάδια*, ποῦ ἔχασαν κάθε *ἐθνισμόν*. Εἶνε οἱ Ἕλληνες, ποῦ δὲν εἶνε πλέον Ἕλληνες, παρὰ μόνον κατ' ὄνομα, μόνον τυπικῶς· εἶνε αὐτοὶ ποῦ ἐντρέπονται καὶ νὰ τὸ λέγουν ἀκόμη· αὐτοί, ποῦ ἐπειδὴ ψελλίζουν ὀλίγα ἄθλια γαλλικά, φαντάζονται πλέον ὅτι ἔγιναν Εὐρωπαῖοι, καὶ περιφρονοῦν κάθε ἑλληνικόν, ἀπὸ τὴν γλῶσσαν ἕως τὴν ἱστορίαν, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθιμα ἕως τὰς παραδόσεις... Αὐτοὺς τοὺς περιφρονητὰς τῶν πατρίων καὶ τῶν ἐθνικῶν, αὐτοὺς τοὺς ἀπάτριδας, ἂν ὁ ποιητὴς εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ ἂν ὁ πλάτανος δὲν ἦτο ἁγιασμένος, θὰ τοὺς ἐκρεμοῦσε, λέγει, ἐκεῖ ἐπὶ τόπου,—εἰς τὴν Κηφισσιάν,—ὅπως *μίαν φορὰν* κ' ἕνα καιρὸν ἕνας ἀνήμερος πασᾶς ἐκρεμοῦσε τὰ ἡρωϊκὰ κλεφτόπουλα.

Τὸ ποίημα εἶνε πράγματι ὡραῖον. Εἶνε *μία ζωηρὰ ἀκηφισσιώτικη*· ἐντύπωσις τοῦ ποιητοῦ. Κάποτε, φαίνεται, καμμίαν Κυριακὴν ἀπόγευμα, τὸ καλοκαῖρι, ὁ ποιητὴς θὰ εὑρέθη εἰς τὴν Κηφισσιὰν καὶ θὰ εἶδε τίποτε κομψοὺς Ἀθηναίους, ἐκ τῆς καλῆς λεγομένης τάξεως, τῆς ἀριστοκρατίας, μαζευμένους κάτω ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον πλάτανον, καὶ θὰ ἐνθυμήθη τὴν περὶ αὐτοῦ παράδοσιν, καὶ θὰ ἐφαντάσθη τὸ δένδρον μὲ τάνθρώπινα κρεμαστάρια του, καὶ θὰνεπόλησε τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν θυσιῶν τοῦ αἵματος, καὶ θὰ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτὸ τῶν ἡρώων ἐβλάστησεν ἡ ἐλευθερία τῆς χώρας·—καὶ ἔπειτα, θὰ ἔστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τοὺς ἀπογόνους, τοὺς διασκεδάζοντας ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀκριβῶς τοῦ αἱματοποτισμένου πλατάνου, ἀλλὰ μὲ ξένα τώρα πλέον ἤθη, μὲ ξένην γλῶσσαν, χωρὶς ἐνθύμησιν τοῦ παρελθόντος, χωρὶς αἴσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς λησμονημένους ἐλευθερωτάς, χωρὶς φιλοπατρίαν, χωρὶς ἐθνισμόν... Καὶ ἠσθάνθη εἰς τὴν ψυχήν του βαθεῖα τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν, καὶ ηὐχήθη νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ πασᾶς, διὰ νὰ κρεμάσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀρνησιπάτριδας ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ πλατάνου... Ἀλλ' ὄχι· οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ θέλει... Διότι, συλλογίζεται, ὁ πλάτανος εἶνε ἁγιασμένος ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἡρώων. Καὶ θὰ τὸν ἐβεβήλονε!...

Εἶνε λοιπὸν τὸ *ποίημα μία ἐντύπωσις κηφισσιώτικη*. Ναί, δυστυχῶς, τὰ *κοπάδια* ποῦ ἔχασαν πλέον κάθε *ἐθνισμόν*, εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε πολυπληθέστερα, καὶ συνήθως εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν Κηφισσιὰν τὰ βλέπει κανεὶς μαζευμένα. Εἶνε μία τάξις ἀνθρώπων λαμπροφανής, ἀπὸ τάνώτερα κοινωνικὰ στρώματα, τῶν ὁποίων τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν εἶνε ἡ περιφρόνησις παντὸς ἑλληνικοῦ. Δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι ὅλοι ὅσοι μαζεύονται εἰς τὴν Κηφισσιὰν εἶνε ἄξιοι κρεμάλας, οὔτε ὅτι ὅλη ἡ ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία ἔχει αὐτὰς τὰς ἰδέας καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα. Κ' ἐγὼ πηγαίνω τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν Κηφισσιάν, καὶ σεῖς ἐπίσης. Ἂν μᾶς ἔβλεπε καὶ ἂν μᾶς ἤξευρεν ὁ ποιητής, δὲν πιστεύω δὰ ὅτι θὰ ἠσθάνετο τὴν ὄρεξιν νὰ μᾶς κρεμάσῃ!... Οὔτε, ἄλλο τόσον, θὰ ἐσκέπτετο τίποτε κακὸν διὰ πολλοὺς ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία, ἀνήκοντας εἰς τὴν καλὴν τάξιν, ἀλλὰ διατηροῦντας βαθύτατα τὴν φιλοπατρίαν των καὶ τὸν ἐθνισμόν των. Εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἀληθεῖς ἀριστοκράται εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ λόγῳ καταγωγῆς, πλούτου, ἀξιωμάτων, ἵστανται εἰς τὰς ὑψηλοτέρας κοινωνικὰς βαθμίδας, ἔχουν συγχρόνως καὶ μεγαλητέραν φιλοπατρίαν ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Γνωρίζω πολλοὺς τοιούτους ἀριστοκράτας, καὶ ὁ ποιητής, ὑποθέτω, θὰ γνωρίζῃ ἐπίσης, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, οἰκογενειακῶς, ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποῦ πιθηκίζουν τοὺς ἀριστοκράτας, χωρὶς νὰ ἔχουν καὶ τὴν μεγάλην φιλοπατρίαν των, ἐκεῖνοι ποῦ ἐντρέπονται νὰ λέγουν ὅτι εἶνε Ἕλληνες, καὶ ποῦ ἔπαυσαν νὰ εἶνε, καὶ ποῦ ἀληθινὰ *ἀσαπίζουν τὸν ἀέρα* μὲ μολυσμένο ἀνασασμό», καὶ ποῦ δίδουν τόσῳ κακὸν παράδειγμα εἰς τὸν λαόν, — ὦ, δὲν εἶνε ἄξιοι κανενὸς οἴκτου. Ἡ τιμωρία ποῦ θὰ ἤθελε νὰ τοῖς ἐπιβάλῃ ὁ ποιητής, δὲν εἶνε διόλου σκληρὰ καὶ ἄδικος. Εἶνε γιὰ κρέμασμα ὅλοι τους! Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Διότι, δυστυχῶς, εὑρίσκονται καὶ παιδιὰ μεταξὺ τῶν περιφρονητῶν αὐτῶν. Εἶνε ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποῦ ἂν τοὺς προτείνετε ἐξαφνα νὰ γίνουν συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν «Διάπλασιν», μορφάζουν μὲ ἀηδίαν, σηκώνουν τοὺς ὤμους, καὶ σᾶς ἀπαντοῦν—ἂν καταδεχθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουν, — ὅτι αὐτοὶ δὲν διαβάζουν ἑλληνικὰ καὶ ὅτι εἶνε συνδρομηταὶ εἰς περιοδικὰ γερμανικά, *ἀγγλικὰ* καὶ γαλλικά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Σονάτα Μπετόβεν*, ἔχουσα νουνὸν ὁ ὁποῖος δὲν τῆς δίδει πολλὰ δῶρα, καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ νουνὸς τοῦ ἀδελφοῦ της τοῦ δίδει πάμπολλα, λέγει πρὸς αὐτόν:

—Ἀδελφούλη μου;... ἀλλάζουμε νουνό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριγολέττου

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

τοῦ εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, παρατείνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου ἐ. ἔτους.

Χάριν τοῦ Ξεσπαθώματος, παρατείνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως διὰ τὸ ἔτος 1908 μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Τρίτην καὶ τελευταίαν Κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως».

Ἡ κίνησις τοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, ἐλλείψει χώρου, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Τὰς φωτογραφίας των διὰ τὸ Σύμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν 7ον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος μοῦ ἔστειλαν μέχρι σήμερον οἱ ἑξῆς: *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*, Σύλλογος «*Ἀγών*», *Χρυσόμαλλος Πειραιῆς*, *Σίβαρδος*, Σύλλογος «Ἑλληνικὴ Νεότης», *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις* καὶ *Χονδροκέφαλος*. Εἶχα δηλώσῃ ὅτι δέχομαι φωτογραφίας μέχρι τέλους Μαρτίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ 22ον φύλλον τῆς 26 Ἀπριλίου, θὰ γίνουν δεκταὶ καὶ ὅσαι φωτογραφίαι ληφθοῦν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 21ῆς Ἀπριλίου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΣΠΑΘΩΝΟΝΤΑΣ

[Καθένας ἄλλον ἕνα!]

Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, αἰτήσεις περὶ μεταγραφῆς ξεσπαθώματος δὲν γίνονται δεκταί. Οἱ ξεσπαθώνοντες διὰ λογαριασμὸν Συλλόγου, πρέπει, *μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν* τῆς ἐγγραφῆς νέου συνδρομητοῦ, νὰ κάμνουν καὶ τὴν δήλωσιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ λογισθῇ τὸ ξεσπάθωμα διὰ τὸν Σύλλογον. Ἄλλως, ἐλλείψει τοιαύτης δηλώσεως, τὸ ξεσπάθωμα λογίζεται εἰς ὄνομα τοῦ παραγγέλλοντος καὶ δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ γίνῃ μεταγραφή.

Τοῦτο ἂς λάβουν καλὰ ὑπὸ σημείωσιν ὅλοι οἱ ξεσπαθώνοντες διὰ λογαριασμὸν Συλλόγων, καὶ ὅσοι μοῦ ἔγραψαν ἤδη νὰ μεταγράψω εἰς ὄνομα Συλλόγου ξεσπάθωμα λογισθὲν ἤδη εἰς ὄνομά των.

Αὐτά, καὶ μὴ λησμονῆτε τὸ σύνθημα: *Καθένας ἄλλον ἕνα!*

Γλυκοκουτάλα, σχετικῶς μὲ τὴν αἴτησίν *σου περὶ μεταγραφῆς τῶν ξεσπαθωμάτων τῆς* Π., σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν.

Γράφε μου, *Καθρεφτάκι τῆς Μαμμᾶς*, καὶ μὴ σὲ μέλῃ διὰ τὰς ἀσχολίας μου· πάντοτε *ἔχω καιρὸν νὰ διαβάζω τὰς ἐπιστολάς σας.* Ὅταν εἰς τὸν Συλλαβότριφον λέγῃς «κεφαλή», ὁ λύτης θὰ ἐννοήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ὁλοκλήρου συλλαβῆς καὶ ὄχι περὶ ἑνὸς μόνου γράμματος.

Εἶδα, *Μελαγχολινὴ Ἀφροδίτη*, ὅτι σοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ κωμῳδία «Ὑπηρέτρια τοῦ Διαβόλου». Ἐλπίζω ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερον ἡ «Κυρία Πασταρέμα» ποῦ ἀρχίζει σήμερον. Βλέπεις, αἱ εἰκονογραφημέναι κωμῳδίαι εἶνε ἐκ τῶν καινοτομιῶν τοῦ ἐφετεινοῦ μας τόμου, καὶ βεβαίως ἐκ τῶν ὡραιοτέρων.

Χαίρω πολύ, μὰ πάρα πολύ, ποῦ ἡ παλαιά μου φίλη *Μαρουσία* ἀπεφάσισε νὰ μὲ ξαναθυμηθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ πάλι, μὲ καινούριο ψευδώνυμο, ἀνὰ δοκιμάσῃ τὴ γλῶσα, τὴν εὐχαρίστησι ποῦ δίδω 'ς ἐκείνους ποῦ εἶνε ἀληθινὰ παιδιά μου. Καλῶς ἦλθε!

Αἱμοστάζουσα Καρδία, δὲν ἔχεις δίκηο νὰ παραπονῆσαι· πάντοτε ὁσάκις μοῦ γράφεις σοῦ ἀπαντῶ. Καμμίαν φορὰν ἡ ἀπάντησις ἀναβάλλεται—ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰνυπομονῇς.

Ἀτρόμητε Γυμνασιόπαι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὶς ἀποκρηάτικες ἐντυπώσεις μοῦ ἤρεσε πολύ. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. Τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, μὲ καθαρὰν συνείδησιν.

Βασίλεια Βουλγαροκτόνε καὶ *Φουσταγέλλα τοῦ 21*, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου «Ἀγία Σοφία». Ἐλπίζω ὅτι θὰ εὕρετε καὶ ἄλλα μέλη, διότι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ Ἑλληνόπαιδες.

Ἡ ἐκ Πατρῶν πτοχοῦχος ποῦ μοῦ ἔστειλε νὰ τῆς ἐγκρίνω ψευδώνυμον, ἐλησμόνησε νὰ γράψῃ τὸνομά της, καὶ τὸ περιμένω διὰ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἔγκρισιν.

Μὰ ἀγαπητή μου *Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα*, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ ἐγκριθῇ ὡς ψευδώνυμον ἓν *ὀνοματεπώνυμον*, τὸ *ὁποῖον* μάλιστα φέρουν καὶ συνδρομηταί μου;—Σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σου ἀνεψιοῦ.

Τὰ ἑξῆς ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Μελαγχολινοῦ Ἑλληνόπουλου*: «Πρὸ δύο ἑβδομάδων εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρος καὶ ἔκαμε τρεῖς διαλέξεις εἰς τὸ θέατρον. Ἐννοεῖς πῶς εἴμεθα ἀπὸ τοὺς πρώτους; ποῦ ἐπήγαμεν. Ὁ κ. Λάμπρος ἐπραγματεύθη τὴν ἱστορίαν τῆς Πελοποννήσου καὶ εἰς τὸ τέλος ἑκάστης διαλέξεως μᾶς ἐδείκνυε διὰ προβολῶν διαφόρους εἰκόνας. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν πολύπλοκοι καὶ δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, μᾶς ἔδειξε καὶ διαφόρους εἰκόνας τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, διὰ μίαν δὲ πολὺ σκοτεινήν, ὁ κ. Λάμπρος εἶπε: — Αὐτὴ ἡ εἰκὼν ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὰς Μαγικὰς εἰκόνας τῆς Διαπλάσεως, διότι πρέπει νὰ εἴπωμεν: Ποῦ εἶνε ὁ Πατριάρχης; —Ὁλόκληρον τὸ θέατρον ἐγέλασε, οἱ δὲ συνδρομηταί σου ἐκαμαρώναμε, διότι καὶ ὁ κ. Λάμπρος ἀκόμη ἤξευρε τὰς Μαγικὰς εἰκόνας τῆς Διαπλάσεως!...»

Ὡραιοτάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐλιούδα*, *Μαραμένη Γαζία*, *Χιονιαμένον Δάσος*, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, *Φίλη τῶν Ἀνθέων*, *Κίρκη*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ *Χαρὰ Θεοῦ* ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν *ὑπ' ἀριθ. 2 ἐ.ἔ.* συστηθέντα ὑπὸ τοῦ *Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος* ἄπορον. Εὖγε εἰς τὴν καλήν μου φίλην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄρχων τῆς Θαλάσσης*, α. (Ν.Π.) *Ὑακινθίς*, κ. (ΜΤ.) *Χαριτωμένος Μικρούλης*, α. (Α. Π.) *Φουστανέλλα τοῦ 21*, κ. (Μ. Σ.) *Πάσχουσα Ἑλλάς*, α. (Μ. Σ.) *Ψαρριανόπουλο*, α. (Α. Κ.) *Μαγεμένη τῆς Νυκτός*, κ. *Χαρὰ Θεοῦ*, κ. (Σ. Χ.) *Ζακυνθινὸ Μπουγαρίνι*, κ. (Μ. Β.) *Εὔσκιος Πλάτανος*, α. (Νιάου, νιάου).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Ἀργώ*, κ. *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμὸς* μὲ τὸν *Γέρω Καπετάνιον* καὶ *Ριγολέττον* — τὸ *Ζιζάνιον Καΐρου* μὲ τὸν *Κήρυκα τοῦ Δικαίου*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ριγολέττον*. — ὁ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα*, *Στέφανον τῆς Δόξης* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* — τὸ *Ἅρμα τοῦ Φοίβου* μὲ τὴν *Δυστυχῆ Ὑπαρξιν*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* καὶ *Γαλανόλευκον Σημαίαν* — ὁ *Λαναΐδης* μὲ τὸν *Ἐρνάνην*, *Ἔξυπνον Βλάκα* καὶ *Ψύλλον 'στ' Ἄχυρα* — ἡ *Μανάκριβη Ξανθούλα* μὲ τὸν *Φοῖβον Εὐρώταν*, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* καὶ *Κρίνον Ταϋγέτης* — ὁ *Γέρω-Καπετάνιος* μὲ τὸ *Γεροντοπαλλήκαρο*, *Λήθην* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* — ὁ *Κέρβερος* μὲ τοὺς *Καλλικαντζαρέους*, *Κόκκινην Γραβάταν* καὶ *Αὔραν τοῦ Ζαππείου* — ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὸν *Πετρογιάννην*, *Μοιρίταν* καὶ *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ψεύδρον τῆς Αὔρας* (σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Κόκκινην Γραβάταν* (πῶς; ὁ Ἀνανίας δὲν σᾶς μανθάνει φέτος τόσα ὡραῖα μαγικὰ παιγνίδια;) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ἔχει καλῶς· ἐν περιπτώσει καταγγελίας, θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ καὶ θὰ τὸ εἴπω·) *Ριζοσπάστην* (δὲν ἔλυσα, ὥστε στεῖλε· νὰ ἰδοῦμε πῶς ἔλυσες τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα;) *Νεράϊδαν τοῦ Ὠκεανοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω·) *Χρυσῆν Γ. Π.* (δὲν πειράζει, μοῦ ἀρκεῖ ἡ εὐγενής σου προθυμία· ἄλλως τε πάντα ὑπάρχει καιρός·) *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (ἔστειλα·) *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὴν γενναίαν ὑπεράσπισιν· σὺ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς κατάλογον τῶν βραβείων σου, κ' ἐγὼ θὰ τὸν ἐξελέγξω·) *Βόρειον Σέλας* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀγκαθάκι* (κάλιστα·) *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶν* (ναί, ἔπρεπε νὰ μάθω αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα· δὲν τὰ ἀνακοινῶ ὅμως, ἀπὸ φόβον...μήπως ἐπαναληφθοῦν καὶ τοῦ χρόνου·) *Χιονισμένον Δάσος* (ἔστειλα·) *Θωελλάδη Οὐρανόν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξεσπαθώματα·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Εὐχὴν τῆς Πατρίδος* (εἴθε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή σου·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Λέοντα Βαδὲν* (ἡ δραχμὴ κατετέθη εἰς τὸ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν προσφύγων· ὡραῖα τὰ γράφεις·) *Κάρμεν* (πραγματικῶς πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ φωτογραφία· τὴν ἐφύλαξα ὡς ἐνθύμιον·) *Κάρρο τῆς Ἀστυνομίας* (εἶχε τυπωθῆ πλέον·) *Χρυσόπτερον Νίκην* (ἔστειλα καὶ 4ον τόμον·) *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* (ναί, τὸ *Κεντρὶ* ποὺ γράφει στὴν «Ἀκρόπολιν» εἶνε ὁ παλαιός μας φίλος· θὰ ἰδῆς καὶ τὴ φάτσα του εἰς τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοπροσωπογραφίας·) *Χαριτωμένον Μικρούλην* (ἅμα βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὲ θέλω γιὰ παιδάκι μου·) *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Προσοντιάδα Αὔραν* (ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς ἀρτότερα·) *Ριγολέττον*, *Ἀργὼ* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὰ ξεσπαθώματα·) *Ἰσαὰκ Ν. Δ.* (ἐπίσης·) *Μακεδονικὸν Πόθον* (βραβεῖον ἔστειλα· ὑπερευχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα·) *Παλλάδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Μαΐου.*

172. Δεξίγριφος.

Εἰς τὴν Γραφὴν θὰ πῆντησες τὸ πρῶτό μου,
Τὸ ἄλλο θηλίκ' εἶνε ἀντωνυμία.
Καὶ ἀπὸ τὰ δυό, φυτὸν ποῦ τρώγεται
Θὰ κάμῃς μὲ μεγάλην εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαρτίνου Πύργου

173. Μεταγραμματισμός.

Σβῦσε Ι καὶ γράψε Ε
Καὶ τί γίνεται ἰδέ:
Ἀπὸ ἄσπρον ὀρυκτὸν
Ἕνα νόσημα φρικτόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀεράκι

174. Τονόγριφος.

Ψάρι μικρόν, κοινότατον,
Εἰς ἤρωα μεταβάλλεις,
Ἁπλῶς 'στὴν παραλήγουσαν
Τὸν τόνον ἂν τοῦ βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐγενοῦς Φυσιογνωμίας

175. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ πρόσωπον μυθολογικόν.

+ = Σύνδεσμος.
+ = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
+ = Φυτὸν ὑδρόβιον.
****+**** = Θρησκευτικὴ τελετή.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Δύσης τὸ Ροδόχρωμα

176. Κεκρυμμένος καὶ ἀντεστραμμένος Ρόμβος.

1.— Σπεῦδε βραδέως.
2.— Τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε αἱ γλυκύτεραι ἐποχαί.
3.—Ἐπαινετὸς ὁ γράφων ὡραῖα καὶ διδακτικά.
4.— Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὡραῖος τὴν ψυχὴν ἀγαπητότατος.
5.— Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυφοκοστάλας

177. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.

(Ἥρως ἀναγραμματιζόμενος γίνεται:)
Ἤπειρος—Ἄνθη=Σύνδεσμος+
(Ἔντομον ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Μαλακόστρακον—Μέλος=Γράμμα+
(Οὐσιαστικὸν ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Ὄνομα κύριον, κοινὸν—Νῆσος=Γράμμα+
(Δημητριακὸν ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Ἀντωνυμία—ἀντωνυμία=ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Γίος διασήμου Τρωός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ναυτοκούλας

178. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνδοξον πρωτεύουσαν, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν τοῦ αὐτοῦ Κράτους:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Ὥρα τοῦ ἔτους· 3, Βαθμὸς μοναχικός· 4, Ἄνθος. 5, Γένος· 6, Ἄνθος εὐῶδες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαπολέοντος Βοναπάρτου

179. Γρῖφος.

ι ος ἕλα
ι ι ος ος ἕλα ἕλα
ι ΡΣ ι ος νεν ος ἕλα τ ἕλα δ : :
ι ι ος ος ἕλα ἕλα
ι ος ἕλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος

Τέλος τοῦ 106ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

61. Ἀλκίππη (ἄλκη, πῖ.) — 62. Ροδόπη (ρῶ, δό, πῖ.)—63. Κορμὸς-κορμός.—64. Ὁ οὐρανὸς μὲ τἄστρα.

65.
θ
ΜΗΝ
ΒΑΒΑΙ
ΓΑΛΑΤΙΑ
ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

66-68. 1, Ἀνθρώπων νόον πολλάκις ὀργὴ ἔδειξε. 2, Πρὸς σοφίᾳ τόλμαν ἀεὶ ἔχειν ἀγαστόν. 3, Μεγάλου ὄγκου γίγνεται πτῶμα μέγα.— 69. ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ (ΧαναΑΝ, ἀκάΤΙον, ΝαυσιΚΑ, κάΤΟΠτρον, Ἀμφιτρίτη, ἀσπαΣΜΟΣ.)—70. Καλὸν φύουσι καρπὸν ἤπιοι τρόποι.—71. *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς* (μηδὲν - εἰς ι μφ - αρ ἄνω νῖ δὶς - εἷς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ἀμελητέα καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τὸ *Ζιζάνιον Καΐρου ἀναχωροῦν ἐκ Καΐρου* ἀποχαιρετίζει τὸν Σύλλογον «Μέμφιδα», ἰδιαιτέρως δὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ τὸν *Κήρυκα τοῦ Δικαίου*. *(Η, 180)*

Καλῶς νὰ φθάσῃς στὴν μυρωμένη νῆσό μας, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*. Νὰ σὲ γνωρίσωμεν προσωπικῶς ἐπιθυμοῦμεν πολύ.—*Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Κυρία Παράξενη Διαβολάκι*. *(Η, 181)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαι! Αὐτοκτονεῖς;; Χιῶτες! τρέξατε! προφθάσατε! σώσατέ την! μπρίδο παιδιά! ἀξίζετε! Σᾶς ἦλθεν εἰς τὴν Χίον! ζήτωσαν λοιπὸν Χῖοι καὶ Χιωτόπουλα.—*Γλυφοκοστάλα*, *Χιακὸς Ἀστήρ*, *Μενεξεδένιο Ὄνειρον*, *Παράξενος*, *Ἀθάνατος*. *(Η, 182)*

Γειά σου, ***Μαρμαρωμένε Βασιλῆᾶ***· τοὺς ἐμαρμάρωσες ὅλους πέρα-πέρα. Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας.—*Τιτάν*, *Γῆγας*.

Νέαι ἀρχαιρεσίαι «*Ὡραίας Χίου*». Πρόεδρος: *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*· Ἀντιπρόεδροι: *Μαραμένη Γαζέλα*, *Ἀστὴρ Χίου*· Γραμματεὺς καὶ Ταμίας: *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*· Σύμβουλοι: *Ἰδανικότης*, *Πάσχουσα Ἑλλάς*, *Εὔσκιος Πλάτανος*.

Ὁ Σύλλογος ἐκδίδει λαχεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων. *(Η, 184)*

Χιακὸ Ἀστέρι, ἤμην, εἰμὶ καὶ ἔσομαι... Ἀθηναίαااα!... Μπίζζζ! Δὲν σὲ φοβοῦμαι! μπίζζ.—Φιλότιμο! ἐνικήθης ὅμως!... Τὰς δοκοὺς τῶν ἀποθηκῶν σας θὰ σπάσω... εἰς ράχεις σας!! Προτέξατε!—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις* (ὑπουργὸς ἀνοικτοκάρδων). *(Η, 185)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.